

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3187/06
06.09.2006. година
Београд

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства просвете и спорта Републике Србије, ради поништаја решења бр. 119-05-00008/2006-03/15 од 15.6.2006. године, у предмету давања сагласности на одлуку о разрешењу дужности директора школе, у нејавној седници већа одржаној 6.9.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијено је давање сагласности на одлуку школског одбора број 309 од 12.5.2006. године о разрешењу ББ, дужности директора __ школе "ВВ".

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Врховни суд Србије је нашао да, у овом случају, нису испуњени законом прописани услови за покретање управног спора, јер оспорено решење није управни акт.

Одредбом члана 6. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), прописано је да се управни спор може водити само против управног акта, а управни акт је акт којим државни орган или предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о одређеном праву или обавези физичког лица или правног лица или друге странке у управној ствари.

С обзиром на предње, оспорена одлука, којом се одбија давање сагласности на одлуку школског одбора о разрешењу дужности директора средње школе, с позивом на одредбу члана 62. став 4. Закона о основама система образовања и васпитања, не представља управни акт у смислу наведеног члана 6. Закона о управним споровима.

Одредбом члана 59. став 2. и 4. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 62/03...01/05) прописано је, између осталог, да директора школе бира школски одбор и да се одлука са документацијом о изабраном кандидату доставља министру на сагласност. Ставом 5. и 6. истог члана прописано је да се сматра да је одлука органа управљања о избору директора донета, односно да је министар дао на њу сагласност ако у року од 30 дана од дана достављања одлуке не донесе акт којим одбија сагласност, а да учесник конкурса незадовољан одлуком о избору директора установе има право на судску заштиту у управном спору. Одредбом члана 62. став 1. истог Закона, прописано је, између осталог, да дужност директора установе престаје и разрешењем и да одлуку о престанку дужности директора доноси орган управљања. Ставом 3. истог члана прописано је да се сматра да је одлука органа управљања о разрешењу директора донета, односно да је министар дао на њу сагласност, ако у року од 15 дана од дана њеног достављања не донесе акт којим одбија сагласност. Према ставу 4. истог члана, акт о одбијању сагласности министар доноси ако се у поступку утврди да одлука није донета у складу са законом или се њеним доношењем доводи у питање несметано обављање делатности установе.

Одредбом члана 194. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01) прописано је да када је у закону или другом пропису одређено да решење доноси један орган у сагласности са другим органом, орган који доноси решење саставља га и доставља са списима предмета на сагласност другом органу, који може дати сагласност потврдом на самом решењу или посебним актом. У том случају решење је донесено када је други орган дао сагласност а сматра се као акт органа који га је донео, односно издао. Према ставу 3. наведеног члана одредба става 2. важи и када је у закону или другом пропису одређено да решење доноси један орган уз потврду или одобрење другог органа. Одредбом става 5. наведеног члана 194. ЗУП-а прописано је да је орган чија је сагласност потребна за доношење решења дужан да сагласност да у року од 1 месеца од дана када је затражена, ако пословним прописима није одређен други рок. Ако тај орган у том року не обавести орган који доноси решење да даје или одбија сагласност, сматра се да је дао сагласност.

Дакле, према наведеним законским одредбама сагласност на решење односно акт о давању сагласности на одлуку о избору директора коју даје други орган представља саставни део поступка у коме се доноси решење о избору директора, па такав акт Министарства просвете и спорта не представља управни акт у смислу члана 6. Закона о управним споровима. У смислу наведених одредби ни акт којим се укида решење којим је дата сагласност не би представљао управни акт. Такође, ни акт којим се одбија давање сагласности на одлуку школског одбора о разрешењу дужности директора средње школе, не представља

сагласности на одлуку школског одбора о разрешењу дужности директора средње школе, не представља управни акт у смислу наведеног члана 6. Закона о управним споровима, јер таквим актом није одлучено у управној ствари о неком праву или обавези физичког или правног лица или друге странке у управној ствари. Иначе, у конкретном случају прилози уз тужбу указују да је одлука о разрешењу директора туженом органу достављена 15.5.2006. године, из чега би произлазило да је оспорени акт донет по протеку рока из члан 62. став 3. наведеног Закона.

Како оспорени акт није управни акт, то се његова законитост не може испитивати у управном спору па и без обзира на дату правну поуку.

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 28. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 6.9.2006. године, У. бр. 3187/06

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МН